

1. ความหมาย

มาตรา 657 "อันว่าฝากทรัพย์นั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่าผู้ฝาก ส่งมอบทรัพย์สินให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่าผู้รับฝาก และผู้รับฝากตกลงว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ในอารักขาแห่งตน แล้วจะคืนให้"

สาระสำคัญของสัญญาฝากทรัพย์ มีดังนี้

1) เป็นสัญญาซึ่งมีคู่กรณีเป็น 2 ฝ่าย คือ ผู้ฝากและผู้รับฝาก และจะเป็นสัญญาต่างตอบแทนหรือไม่ก็ได้ เนื่องจากกฎหมายมิได้กำหนดว่าสัญญาฝากทรัพย์ เป็นการทำให้เปล่า ดังนั้น ถ้าในกรณีการรับฝากทรัพย์เป็นการทำให้เปล่าไม่มีค่าตอบแทน สัญญาฝากทรัพย์นั้นก็จะเป็นสัญญาไม่ต่างตอบแทน แต่ถ้าสัญญาฝากทรัพย์นั้นผู้รับฝากเรียกบำเหน็จค่าฝาก สัญญา ฝากทรัพย์นั้นก็จะเป็นสัญญาต่างตอบแทน

2) วัตถุประสงค์ของสัญญาฝากทรัพย์ คือ ผู้รับฝากตกลงว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ในอารักขาแห่งตนแล้วจะคืนให้ ถ้าผู้ฝากส่งมอบทรัพย์สินให้โดยไม่มีข้อตกลงเช่นนั้น สัญญานั้นไม่ใช่สัญญาฝากทรัพย์ เช่น เจ้าทรัพย์ไปกินสุราที่บ้านจำเลย ครึ่งเวลา 4 ทุ่มเศษ เจ้าทรัพย์กลับบ้าน จำเลยตามมาส่งแล้วจำเลยแก้เอากระเป๋าใส่เงินไปจากเอาเจ้าทรัพย์โดยบอกว่าจะเอาไปเก็บให้ ถือว่าจำเลยเป็นผู้รับฝากเงินนั้น (คำพิพากษาฎีกาที่ 33/2488)

3) สัญญาฝากทรัพย์เป็นสัญญาประเภทสมบูรณ์เมื่อส่งมอบทรัพย์สิน

2. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับฝาก

หน้าที่ของผู้รับฝาก มี 5 ประการดังนี้

1) หน้าที่ในการสงวนทรัพย์สินที่ฝาก มาตรา 659 "ถ้าการรับฝากทรัพย์สินเป็นการทำให้เปล่าไม่มีบำเหน็จไשר ท่านว่าผู้รับฝากจำต้องใช้ความระมัดระวังสงวนทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นเหมือนเช่นเคยประพฤติในกิจการของตนเอง

ถ้าการรับฝากทรัพย์สินนั้นมีบำเหน็จค่าฝาก ท่านว่าผู้รับฝากจำต้องใช้ความระมัดระวังและใช้ฝีมือเพื่อสงวนทรัพย์สินนั้นเหมือนเช่นวิญญูชนจะพึงประพฤติโดยพฤติการณ์ดังนั้น ทั้งนี้ย่อมรวมทั้งการใช้ฝีมืออันพิเศษเฉพาะการในที่ซึ่งใช้ฝีมือเช่นนั้นด้วย

ถ้าและผู้รับฝากเป็นผู้มีวิชาชีพเฉพาะกิจการค้าขายหรืออาชีพอย่างหนึ่งอย่างใด ก็จำต้องใช้ความระมัดระวังและใช้ฝีมือเท่าที่เป็นธรรมดาจะต้องใช้และสมควรจะต้องใช้ในกิจการค้าขายหรืออาชีพอย่างนั้น"

กฎหมายได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้รับฝากที่จะต้องใช้เวลาระมัดระวังและฝีมือเพื่อสงวนทรัพย์สินของผู้ฝากไว้ 3 กรณี ดังนี้ คือ

(1) ในกรณีที่สัญญาฝากทรัพย์สินไม่มีบำเหน็จค่าฝาก ผู้รับฝากต้องปฏิบัติเหมือนที่เคยประพฤติในกิจการของตนเอง เช่น จำเลยขายข้าวให้โจทก์ แล้วรับฝากข้าวไว้ในยุ้งโดยไม่มีบำเหน็จ ต่อมาเกิดอุทกภัย จำเลยให้โจทก์มารับข้าว โจทก์ก็ไม่ได้มา จำเลยจึงขายข้าวนั้นไป เพราะเกรงน้ำจะท่วมข้าวเสียหาย หลังจากที่จำเลยได้ขายข้าวของโจทก์ไปหมดแล้ว ดังนี้ถือว่าจำเลยในฐานะผู้รับฝากด้วยการทำให้เปล่าไม่มีบำเหน็จ ได้ใช้ความระมัดระวังสงวนทรัพย์สินที่รับฝากไว้เหมือนเช่นได้ประพฤติในกิจกรรมของตน ตาม ป.พ.พ. มาตรา 659 วรรคต้น (คำพิพากษาฎีกาที่ 1216/ 2508)

(2) ในกรณีที่สัญญาฝากทรัพย์สินมีบำเหน็จค่าฝาก ผู้รับฝากต้องใช้ความระมัดระวังในการสงวนทรัพย์สินเหมือนเช่นวิญญูชนจะพึงประพฤติโดยพฤติการณ์ เช่นนั้น รวมทั้งต้องใช้ฝีมือพิเศษเฉพาะการในอันที่จะพึงใช้ฝีมือด้วย เช่น รับฝากรถยนต์ ค่าฝากคินละ 5 บาท ผู้รับฝากต้องใช้ความระมัดระวังเช่นวิญญูชนรวมทั้งฝีมือพิเศษเฉพาะการ รถยนต์หายไปผู้รับฝากนำสืบไม่ได้ว่าหายเพราะเหตุใด ผู้รับฝากต้องรับผิดชอบใช้ราคา (คำพิพากษาฎีกาที่ 1801/2520)

(3) ในกรณีที่สัญญาฝากทรัพย์สินมีบำเหน็จค่าฝากและผู้รับฝากเป็นผู้ประกอบการรับฝากทรัพย์สินเป็นอาชีพโดยเฉพาะ ผู้รับฝากต้องใช้ความระมัดระวังและใช้ฝีมือเท่าที่เป็นธรรมดาจะต้องใช้และสมควรจะต้องใช้ในกิจการค้าขายหรืออาชีพนั้น เช่น จำเลยเก็บรักษาลำไยในห้องเย็นของจำเลย จำเลยผู้มีวิชาชีพเฉพาะกิจการค้าห้องเย็นต้องใช้ความระมัดระวังและฝีมืออันเป็นธรรมดาและสมควรในกิจการห้องเย็น จำเลยใช้ความเย็นไม่พอลำไยของโจทก์เน่าเสียจำเลยต้องใช้ค่าเสียหาย (คำพิพากษาฎีกาที่ 2920/2522)

2) หน้าที่เก็บรักษาทรัพย์สินที่ฝากด้วยตนเอง มาตรา 660 "ถ้าผู้ฝากมิได้อนุญาต และผู้รับฝากเอาทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นออกใช้สอยเอง หรือเอาไปให้บุคคลภายนอกใช้สอย หรือให้บุคคลภายนอกเก็บรักษาไว้ ท่านว่าผู้รับฝากจะต้องรับผิดชอบเมื่อทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นสูญหายหรือบุบสลายอย่างหนึ่งอย่างใด แม้ถึงจะเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าถึงอย่างไร ๆ ทรัพย์สินนั้นก็จะต้องสูญหายหรือบุบสลายอยู่นั่นเอง" ไปเอาทรัพย์สินที่รับฝากไว้ไปให้บุคคลภายนอกเก็บรักษา หรือไปเอาทรัพย์สินที่รับฝากออกมาใช้สอยหรือเอาไปให้บุคคลภายนอกใช้สอย หากผู้รับฝากไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ดังกล่าว ผู้รับฝากต้องรับผิดชอบเมื่อทรัพย์สินนั้นสูญหายหรือบุบสลายไป แม้ถึงจะเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าถึงอย่างไรทรัพย์สินนั้นก็จะต้องสูญหายหรือบุบสลายอยู่นั่นเอง

3) หน้าที่ต้องบอกกล่าวแก่ผู้ฝากโดยพลัน หากทรัพย์สินนั้นถูกฟ้องหรือถูกยึด มาตรา 661 "ถ้าบุคคลภายนอกอ้างว่ามีสิทธิเหนือทรัพย์สินซึ่งฝากและยื่นฟ้องผู้รับฝากก็ดี หรือยึดทรัพย์สินนั้นก็ดี ผู้รับฝากต้องรีบบอกกล่าวแก่ผู้ฝาก โดยพลัน"

4) หน้าที่ต้องคืนทรัพย์สินที่ฝากให้ผู้ฝาก ดังนี้

(1) คืนเมื่อครบกำหนดระยะเวลา มาตรา 662 "ถ้าได้กำหนดเวลาไว้ว่าจะพึงคืนทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นเมื่อไร ท่านว่าผู้รับฝากไม่มีสิทธิจะคืนทรัพย์สินก่อนถึงเวลากำหนด เว้นแต่ในเหตุจำเป็นอันมิอาจจะก้าวล่วงเสียได้" เช่น ก. รับฝากรถยนต์ของ ข. ไว้เป็นระยะเวลา 15 วัน เมื่อยังไม่ครบกำหนด 15 วัน ผู้รับฝากไม่มีสิทธิจะคืนทรัพย์สินที่ฝากได้ เว้นแต่เกิดเหตุจำเป็นหรือผู้รับฝากจะต้องเดินทางไปต่างจังหวัด เช่นนี้ ก. จึงคืนรถยนต์ที่ฝากได้ก่อนถึงเวลากำหนด

(2) คืนเมื่อผู้ฝากเรียกคืน มาตรา 663 "ถึงแม้ว่าคู่สัญญาจะกำหนดเวลาไว้ว่าจะพึงคืนทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นเมื่อไรก็ตาม ถ้าว่าผู้ฝากจะเรียกคืนในเวลาใด ๆ ผู้รับฝากก็ต้องคืนให้"

(3) เมื่อไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้ คืนเมื่อใดก็ได้ มาตรา 664 "ถ้าคู่สัญญาไม่ได้กำหนดเวลาไว้ว่าจะพึงคืนทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นเมื่อไรไซ้ ผู้รับฝากอาจคืนทรัพย์สินนั้นได้ทุกเมื่อ"

5) หน้าที่คืนดอกผลอันเกิดแต่ทรัพย์สินที่ฝาก มาตรา 666 "เมื่อคืนทรัพย์สินถ้ามีดอกผลเกิดแต่ทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นเท่าใด ผู้รับฝากจำต้องส่งมอบพร้อมไปกับทรัพย์สินนั้นด้วย" ดอกผลที่เป็นดอกผลธรรมดาและดอกผลนิตินัย เช่น ฝากแม่ม้าไว้ ระหว่างรับฝากแม่ม้าตกลูก เมื่อคืนม้าก็ต้องคืนลูกม้าด้วย

สิทธิของผู้รับฝาก มี 5 ประการ ดังนี้

1) ส่งคืนทรัพย์สินที่ฝากเมื่อไรก็ได้ หากมิได้มีกำหนดระยะเวลาในการฝากไว้ในสัญญา

2) เรียกค่าค้ำประกันทรัพย์สินที่ฝากจากผู้ฝาก มาตรา 667 "ค่าค้ำประกันทรัพย์สินซึ่งฝากนั้น ย่อมตกแก่ผู้ฝากเป็นผู้เสีย"

3) เรียกค่าบำรุงรักษาทรัพย์สินซึ่งผู้รับฝากจ่ายไปในการบำรุงรักษาทรัพย์สิน มาตรา 668 "ค่าใช้จ่ายใดอันควรแก่การบำรุงรักษาทรัพย์สินซึ่งฝากนั้น ผู้ฝากจำเป็นต้องชดใช้ให้แก่ผู้รับฝาก เว้นแต่จะได้ตกลงกันไว้โดยสัญญาฝากทรัพย์สินว่าผู้รับฝากจะต้องออกเงินค่าใช้จ่ายนั้นเอง" เช่น รับฝากลูกสุนัข ค่าใช้จ่ายอันควรได้แก่ ค่าอาหาร ค่ายา เป็นต้น

4) เรียกบำเหน็จค่าฝากทรัพย์สิน มาตรา 669 "ถ้าไม่ได้กำหนดเวลาไว้ในสัญญา หรือไม่มีกำหนดโดยจารีตประเพณีว่าบำเหน็จค่าฝากทรัพย์สินนั้นจะพึงชำระเมื่อไรไซ้ ท่านให้ชำระเมื่อค้ำประกันทรัพย์สินซึ่งฝาก ถ้าได้กำหนดเวลากันไว้เป็นระยะเวลาอย่างไร ก็พึงชำระเมื่อสิ้นระยะเวลานั้นทุกคราวไป"

5) ยึดหน่วงทรัพย์สินที่ฝาก มาตรา 670 "ผู้รับฝากชอบที่จะยึดหน่วงเอาทรัพย์สินซึ่งฝากนั้นไว้ได้ จนกว่าจะได้รับเงินบรรดาที่ค้างชำระแก่ตนเกี่ยวกับการฝากทรัพย์สินนั้น" ผู้รับฝากมีสิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินที่รับฝากไว้จนกว่าจะได้รับเงินที่เกี่ยวข้องกับการฝากทรัพย์สินจากผู้ฝาก ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการค้ำประกันทรัพย์สินที่ฝาก หรือค่าบำเหน็จทดแทน เป็นต้น

การค้ำประกันทรัพย์สินที่ฝาก เมื่อผู้รับฝากต้องค้ำประกันทรัพย์สินที่ฝาก ผู้รับฝากจะต้องคืนให้แก่บุคคลต่าง ๆ ตามที่มาตรา 665 กำหนดไว้ดังนี้

1) คืนให้แก่ผู้ฝาก หรือตัวแทนของผู้ฝากที่มีอำนาจรับทรัพย์สินนั้นได้ เช่น สามี หรือ ภริยา หรือบุตร

2) คืนให้แก่บุคคลผู้มีชื่อเป็นผู้ฝากในกรณีที่ผู้ฝากได้ฝากทรัพย์สินในนามของผู้นั้น เช่น ฝากเงินในธนาคารในนามของบุตร เมื่อผู้ฝากตาย ธนาคารต้องคืนให้แก่บุตรผู้นั้น เงินที่ฝากนี้มีใช้มรดก (คำพิพากษาฎีกาที่ 244/2522)

- 3) คืนให้แก่บุคคลที่ผู้ฝากระบุไว้ หรือผู้ฝากได้ให้คำสั่งโดยชอบให้ผู้รับฝากคืนแก่ผู้ใด ผู้รับฝากก็มีหน้าที่คืนทรัพย์สินที่ฝากให้แก่บุคคลนั้น
- 4) คืนให้แก่ทายาทของผู้ฝากเมื่อผู้ฝากตาย

อายุความ มาตรา 671 "ในข้อความรับผิดชอบเพื่อใช้เงินบำเหน็จค่าฝากทรัพย์ก็ดี ชดใช้เงินค่าใช้จ่ายก็ดี ใช้ค่าสินไหมทดแทนเกี่ยวแก่การฝากทรัพย์ก็ดี ท่านห้ามมิให้ฟ้องเมื่อพ้นเวลาหกเดือนนับแต่วันสิ้นสัญญา" กฎหมายกำหนดให้ใช้สิทธิเรียกร้องต่อกันระหว่างผู้ฝากกับผู้รับฝากภายในกำหนดอายุความ 6 เดือนนับแต่วันสิ้นสัญญา สิทธิเรียกร้องนั้นได้แก่ สิทธิเรียกร้องให้ผู้ฝากชำระบำเหน็จค่าฝาก หรือสิทธิเรียกร้องให้ชดใช้ค่าใช้จ่ายที่ออกไปก่อน เป็นต้น

3. วิธีเฉพาะการฝากเงิน

สาระสำคัญของการฝากเงินมีดังนี้

- 1) ผู้รับฝากไม่ต้องคืนเงินตราอันเดียวกันกับที่รับฝาก แต่ต้องคืนให้ครบจำนวน มาตรา 672 วรรค 1 "ถ้าฝากเงิน ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้รับฝากไม่พึงต้องส่งคืนเป็นเงินทองตราอันเดียวกันกับที่ฝาก แต่จะต้องคืนเงินให้ครบจำนวน"
- 2) ผู้รับฝากจะเอาเงินที่ฝากนั้นออกใช้ก็ได้ แต่ต้องคืนให้ครบจำนวน มาตรา 672 วรรค 2 "อนึ่ง ผู้รับฝากจะเอาเงินซึ่งฝากนั้นออกใช้ก็ได้ แต่หากจำต้องคืนเงินให้ครบจำนวนเท่านั้น แม้ว่าเงินซึ่งฝากนั้นจะได้สูญหายไปด้วยเหตุสุดวิสัยก็ตาม ผู้รับฝากก็จำต้องคืนเงินเป็นจำนวนดังว่านั้น"
- 3) การส่งคืนต้องส่งในเวลาที่กำหนดไว้ มาตรา 673 "เมื่อใดผู้รับฝากจำต้องคืนเงินแต่เพียงเท่าจำนวนที่ฝาก ผู้ฝากจะเรียกถอนเงินคืนก่อนถึงเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ไม่ได้ หรือฝ่ายผู้รับฝากจะส่งคืนเงินก่อนถึงเวลานั้นก็ไม่ได้ดุษณี" ผู้ฝากจะ

เรียกเงินคืนหรือผู้รับฝากจะส่งคืนเงินก่อนถึงเวลาที่ตกลงกันไว้ไม่ได้ เว้นแต่ผู้ฝาก
ตายผู้รับฝากต้องคืนเงินให้แก่ทายาท

4. วิธีเฉพาะสำหรับเจ้าสำนักโรงแรม

เจ้าสำนักโรงแรม หมายถึง บุคคลผู้ควบคุมและจัดการโรงแรม ซึ่งต้องเป็นผู้
ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการโรงแรมได้ตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ได้รับใบ
อนุญาตและจดทะเบียนโดยถูกต้อง ตั้งขึ้นเพื่อรับสินจ้างสำหรับคนเดินทางหรือผู้ซึ่ง
ประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พักชั่วคราว

หน้าที่ของเจ้าสำนักโรงแรม จะต้องรับผิดชอบในความสูญหายหรือบุบสลาย
อย่างไร ๆ อันเกิดแต่ทรัพย์สินที่คนเดินทางหรือผู้ซึ่งประสงค์จะหาที่อยู่หรือที่พัก
ชั่วคราวได้พามา แม้ว่าความสูญหายหรือบุบสลายจะเกิดจากบุคคลภายนอกก็ตาม
ดังบัญญัติไว้ในมาตรา 674 "เจ้าสำนักโรงแรมหรือโฮเต็ล หรือสถานที่อื่นทำนอง
เช่นว่านั้น จะต้องรับผิดชอบเพื่อความสูญหายหรือบุบสลายอย่างไร ๆ อันเกิดแก่ทรัพย์สิน
ซึ่งคนเดินทางหรือแขกอาศัย หากได้พามา" และมาตรา 675 วรรค 1 "เจ้าสำนัก
ต้องรับผิดชอบในการที่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกอาศัยสูญหายหรือบุบสลายไป
อย่างไร ๆ แม้ถึงว่าความสูญหายหรือบุบสลายนั้นจะเกิดขึ้นเพราะผู้คนไปมาเข้า
ออก ณ โรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่เช่นนั้น ก็คงต้องรับผิดชอบ" เช่น อ. ยัมรยนต์ ป.
ไป อ. นำรถไปพักในโรงแรมจำเลยและมอบกุญแจรถให้แก่คนของจำเลย ซึ่งได้ขับ
รถไปถูกชนเสียหาย จำเลยต้องรับผิดชอบตาม ป.พ.พ. มาตรา 674 มาตรา 675 ป. ฟ้อง
เรียกค่าเสียหายแก่รถได้

ถ้าทรัพย์สินของคนเดินทางเป็นเงินทอง ครุฑ ธนบัตร หรือของมีค่าอื่น ๆ
ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 675 วรรค 2 และคนเดินทางได้นำติดตัวเข้ามาในโรงแรม
โดยไม่ฝากแก่เจ้าสำนักและบอกราคาโดยชัดแจ้ง ความรับผิดชอบของเจ้าสำนักจะจำกัด

ไม่เกิน 500 บาท เว้นแต่จะได้ฝากของดังกล่าวและได้บอกราคาส่งของนั้น ๆ ไว้ชัดเจนกับเจ้าสำนักแล้ว มาตรา 675 วรรค 2 "ความรับผิดนี้ ถ้าเกี่ยวข้องกับเงินทองตราธนบัตร ตั๋วเงิน พันธบัตร ใบหุ้น ใบหุ้นกู้ ประทวนสินค้า อัญมณี หรือของมีค่าอื่นๆ ไซ้ ท่านจำกัดไว้เพียงห้าร้อยบาท เว้นแต่จะได้ฝากของมีค่าเช่นนี้ไว้แก่เจ้าสำนักและได้บอกราคาแห่งของนั้นชัดแจ้ง"

ข้อยกเว้นที่เจ้าสำนักโรงแรมไม่ต้องรับผิดมี 5 ประการ ดังนี้

1) ความสูญหายหรือบุบสลายนั้นเกิดจากเหตุสุดวิสัย หรือโดยสภาพของทรัพย์สินนั่นเอง หรือเกิดขึ้นแต่ความผิดของคนเดินทางหรือผู้มาฝาก (มาตรา 675 วรรค 3)

2) คนเดินทางหรือผู้มาพักมิได้นำฝากบอกราคาชัดแจ้ง เมื่อพบความสูญหายหรือบุบสลายแห่งทรัพย์สินของตน มาตรา 676 "ทรัพย์สินซึ่งมิได้นำฝากบอกราคาชัดแจ้งนั้น เมื่อพบเห็นว่าสูญหายหรือบุบสลายขึ้น คนเดินทางหรือแขกอาศัยต้องแจ้งความนั้นต่อเจ้าสำนักโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่เช่นนั้นทันที มิฉะนั้นท่านว่าเจ้าสำนักย่อมพ้นจากความรับผิดดังบัญญัติไว้ในมาตรา 674 และ 675"

3) เมื่อเจ้าสำนักโรงแรมมีค่าแจ้งปิดไว้ในโรงแรม มาตรา 677 "ถ้ามีค่าแจ้งความปิดไว้ในโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่อื่นทำนองเช่นว่านี้ เป็นข้อความยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของเจ้าสำนักไซ้ ท่านว่าความนั้นเป็นโมฆะ เว้นแต่คนเดินทางหรือแขกอาศัยจะได้ตกลงด้วยชัดแจ้งในการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดดังว่านั้น"

สิทธิของผู้เดินทางหรือผู้มาพัก สามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนได้ภายในกำหนดอายุความ 6 เดือนนับแต่วันที่ตนออกไปจากสถานที่นั้น มาตรา 678 "ในข้อความรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อทรัพย์สินของคนเดินทางหรือของแขกอาศัย

สูญหายหรือบุบสลายนั้น ท่านห้ามมิให้ฟ้องเมื่อพ้นเวลาหกเดือนนับแต่วันที่คนเดิน
ทางหรือแขกอาศัยออกไปจากสถานที่นั้น"

สิทธิของเจ้าสำนักโรงแรม มีบัญญัติไว้ในมาตรา 679 "เจ้าสำนักชอบที่จะยึด
หน่วงเครื่องเดินทางหรือทรัพย์สินอย่างอื่นของคนเดินทางหรือแขกอาศัยอันเอาไว้
ในโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่เช่นนั้น ได้จนกว่าจะได้รับใช้เงินบรรดาที่ค้างชำระ
แก่ตน เพื่อการพักอาศัยและการอื่น ๆ อันได้ทำให้แก่คนเดินทางหรือแขกอาศัยตาม
ที่เขาพึงต้องการนั้น รวมทั้งการชดใช้เงินทั้งหลายที่ได้ออกแทนไปด้วย

เจ้าสำนักจะเอาทรัพย์สินที่ได้ยึดหน่วงไว้เช่นว่านั้นออกขายทอดตลาดแล้ว
หักเอาเงินใช้จำนวนที่ค้างชำระแก่ตนรวมทั้งค่าฤชาธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการ
ขายทอดตลาดนั้นจากเงินที่ขายทรัพย์สินนั้นก็ได้ แต่ท่านมิให้เจ้าสำนักใช้สิทธิตั้งว่า
นี้ จนเมื่อ

(1) ทรัพย์สินนั้นตกอยู่แก่ตนเป็นเวลานานถึงหกสัปดาห์ยังมีได้รับชำระ
หนี้สิน และ

(2) อย่างน้อยเดือนหนึ่งก่อนวันขายทอดตลาด คนได้ประกาศโฆษณาใน
หนังสือพิมพ์ประจำท้องถิ่นฉบับหนึ่งแจ้งความจำนงที่จะขายทรัพย์สิน บอก
ลักษณะแห่งทรัพย์สินที่จะขายโดยย่อ กับถ้ารู้ชื่อเจ้าของ ก็บอกด้วย

เมื่อขายทอดตลาดหักใช้หนี้ดังกล่าวแล้ว มีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใดต้องคืนให้
แก่เจ้าของ หรือฝากไว้ ณ สำนักงานฝากทรัพย์สินตามบทบัญญัติในมาตรา 331 และ
333"

๘๘๘

